

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 19ης Νοεμβρίου 1992 *

Στην υπόθεση T-80/91,

Anna Maria Campogrande, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενη αρχικά από τον Philippe Monpoyer de Galland και κατόπιν από τον Alain H. Pillette, δικηγόρους Βρυξελλών, και τον Hans G. Kemmler, δικηγόρο Φρανκφούρτης επί του Μάιν, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο Elvinger και Schank, 31, rue d'Eich,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Joseph Griesmar, νομικό σύμβουλο, και την Ana Maria Alves Vieira, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, επικουρούμενους από τον Denis Waelbroeck, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Roberto Hayder, εκπρόσωπο της νομικής της υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της σιωπηρής αποφάσεως απορρίψεως της ενστάσεως της προσφεύγουσας κατά της αποφάσεως της 13ης Φεβρουαρίου 1991 με την οποία της επιβλήθηκε η ποινή της επιπλήξεως,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Biancarelli, Πρόεδρο, B. Vesterdorf και R. García-Valdecasas, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 21ης Οκτωβρίου 1992,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Περιστατικά, νομικό πλαίσιο της διαφοράς και διαδικασία

- 1 Στην προσφεύγουσα, υπάλληλο του βαθμού Α 5 στη Γενική Διεύθυνση Εξωτερικών σχέσεων της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Επιτροπή), επιβλήθηκε, κατόπιν πειθαρχικής διαδικασίας, με απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 1991, η ποινή της επιπλήξεως λόγω της, κατά το καθού η προσφυγή όργανο, επίμονης και ηθελημένης αρνήσεώς της να γνωστοποιήσει στη διοίκηση την ιδιωτική της διεύθυνση, υποχρέωση απορρέουσα, κατά την Επιτροπή, από το άρθρο 55 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ).
- 2 Η πειθαρχική αρχή έκρινε την άρνηση αυτή ως βαρύ παράπτωμα διότι η Επιτροπή θεωρεί ότι είναι υποχρεωμένη να γνωστοποιεί στις εθνικές αρχές της χώρας υποδοχής τις ιδιωτικές διευθύνσεις των υπαλλήλων, δυνάμει του άρθρου 16, παράγραφος 2, του Πρωτοκόλλου περί των προνομίων και ασυλιών των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: πρωτόκολλο) και της συμφωνίας μεταξύ των εγκατεστημένων στο Βέλγιο οργάνων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και της Βελγικής Κυβερνήσεως σχετικά με πληροφορίες που αφορούν τους υπαλλήλους των οργάνων αυτών, η οποία συνήφθη στις 3 Απριλίου 1987 (στο εξής: συμφωνία).
- 3 Οι κρίσιμες διατάξεις του πρωτοκόλλου είναι οι ακόλουθες:
 - το άρθρο 12, περίπτωση β', ορίζει ότι, «στην επικράτεια κάθε κράτους μέλους και ανεξαρτήτως ιθαγενείας, οι υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό των Κοινοτήτων δεν υπόκεινται, όπως και οι σύζυγοί τους και τα συντηρούμενα από αυτούς μέλη της οικογενείας τους, στους περιορισμούς διακινήσεως και στις διατυπώσεις εγγραφής στα μητρώα αλλοδαπών (...)»

— το άρθρο 16, που έχει εφαρμογή στην προσφεύγουσα δυνάμει του κανονισμού (Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ) 549/69 του Συμβουλίου, της 25ης Μαρτίου 1969, το οποίο προσδιορίζει τις κατηγορίες των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στους οποίους εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 12, 13, δεύτερη παράγραφος, και 14 του πρωτοκόλλου περί των προνομίων και ασυλιών των κοινοτήτων (JO L 74, σ. 1), που τροποποιήθηκε τελευταία από τον κανονισμό 3520/85 της 12ης Δεκεμβρίου 1985 (ΕΕ L 335, σ. 60), ορίζει στο δεύτερο εδάφιδό του ότι «τα ονόματα, οι ιδιότητες και οι διευθύνσεις των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού (...) γνωστοποιούνται περιοδικά στις κυβερνήσεις των κρατών μελών»·

— το άρθρο 18 ορίζει ότι «τα προνόμια, οι ασυλίες και οι διευκολύνσεις παρέχονται στους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό των Κοινοτήτων αποκλειστικώς προς το συμφέρον των Κοινοτήτων»·

— τέλος, κατά το άρθρο 19: «Για την εφαρμογή του παρόντος πρωτοκόλλου τα όργανα των Κοινοτήτων ενεργούν σε συνεννόηση με τις αρμόδιες αρχές των ενδιαφερομένων κρατών μελών».

4 Οι κρίσιμες διατάξεις της συμφωνίας έχουν ως εξής:

— το άρθρο 1 ορίζει ότι «τα όργανα θα ανακοινώνουν στο Υπουργείο Εξωτερικών Υποθέσεων, Εξωτερικού Εμπορίου και Συνεργασίας στην Ανάπτυξη, δύο φορές ετησίως, τις πληροφορίες που καθορίζονται πιο κάτω όσον αφορά τους υπαλλήλους τους και το λοιπό προσωπικό, ήτοι:

1. Επώνυμο και ονόματα

2. Τόπος και ημερομηνία γεννήσεως

3. Φύλο

4. Ιθαγένεια

5. Κύρια κατοικία (δήμος, οδός και αριθμός)

6. Προσωπική κατάσταση

7. Σύνθεση του νοικοκυριού

8. Ημερομηνία αναλήψεως υπηρεσίας στο Βέλγιο»

— το άρθρο 2 ορίζει ότι «οι αλλαγές που επέρχονται στα θέματα 1 έως 7 του άρθρου 1 θα κοινοποιούνται κατά μήνα»·

— το άρθρο 4 ορίζει ότι «το Υπουργείο Εξωτερικών Υποθέσεων, Εξωτερικού Εμπορίου και Συνεργασίας στην Ανάπτυξη θα ενημερώνει τους οικείους δήμους για την εγκατάσταση στο έδαφός τους των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των οργάνων καθώς και για τις κοινοποιήσεις που αναφέρονται στα άρθρα 2 και 3».

5 Η συμφωνία και οι υποχρεώσεις που απορρέουν από αυτήν αποτέλεσαν το αντικείμενο δημοσιεύματος που διανεμήθηκε σ' όλο το προσωπικό, στις διοικητικές πληροφορίες 1/87 της 9ης Απριλίου 1987, 4/88 της 10ης Φεβρουαρίου 1988 και 22 α της 13ης Ιουλίου 1988. Μετά τη σύναψη της συμφωνίας, ο Γενικός Διευθυντής Προσωπικού και Διοικήσεως της Επιτροπής ζήτησε, στις 9 Δεκεμβρίου 1987, από τους υπαλλήλους αυτού του οργάνου που είναι εγκατεστημένοι στο Βέλγιο να συμπληρώσουν ένα ερωτηματολόγιο για την ενημέρωση των προσωπικών τους στοιχείων, προκειμένου να διαβιβαστούν στις βελγικές αρχές, σύμφωνα με το άρθρο 16, παράγραφος 2, του πρωτοκόλλου και της συμφωνίας. Η προσφεύγουσα αρνήθηκε να συμπληρώσει αυτό το ερωτηματολόγιο.

- 6 Το ιστορικό της διαφοράς μπορεί να συνοψιστεί ως εξής: Κατόπιν ερήμην καταδίκης σε αστική διαφορά, η προσφεύγουσα διαπίστωσε, τον Ιούνιο του 1989, ότι το όνοματεπώνυμό της καθώς και το όνοματεπώνυμο του συζύγου της περιλαμβάνονταν στο μητρώο του δήμου Ixelles, σε διεύθυνση που είχε παύσει να είναι δική της από το 1981. Η εγγραφή αυτή οφειλόταν στο γεγονός ότι η Επιτροπή είχε διαβιβάσει προηγουμένως τη διεύθυνση της προσφεύγουσας στις βελγικές αρχές, οι οποίες ειδοποίησαν σχετικά τον ενδιαφερόμενο δήμο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 1 της συμφωνίας.
- 7 Στις 6 Σεπτεμβρίου 1989 η προσφεύγουσα υπέβαλε διοικητική ένσταση με την οποία αμφισβητούσε το δικαίωμα της Επιτροπής να διαβιβάζει τις εν λόγω πληροφορίες στις βελγικές αρχές και ζητούσε από αυτήν να καταγγείλει τη συμφωνία. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, κατά την έρευνα αυτής της ενστάσεως, διαπίστωσε ότι από τις 22 Ιανουαρίου 1979, δηλαδή από την ημερομηνία μετοκίσεως στις Ixelles, η Campogrande δεν είχε ποτέ δηλώσει μεταβολή ιδιωτικής διευθύνσεως στη διοίκηση. Ο ισχυρισμός αυτός αμφισβητείται από την προσφεύγουσα. Με απόφαση της 11ης Απριλίου 1990 η Επιτροπή απέρριψε ρητά τη διοικητική αυτή ένσταση με την αιτιολογία ότι η συμφωνία είχε το νομικό της έρεισμα στο πρωτόκολλο. Ειδικότερα, η Επιτροπή εξήγησε στην ενιστάμενη ότι η συμφωνία απλώς θέσπιζε ένα σύστημα ανακοινώσεως στις βελγικές αρχές πληροφοριών που προβλέπει το άρθρο 16 του πρωτοκόλλου και απέβλεπε στη διευκόλυνση της εφαρμογής του. Τέλος, υπενθυμίστηκαν στην ενδιαφερομένη οι υποχρεώσεις που υπείχε από το άρθρο 55 του ΚΥΚ, ιδίως η υποχρέωση γνωστοποίησης της ιδιωτικής διευθύνσεώς της στη διοίκηση. Η προσφεύγουσα δεν άσκησε ένδικη προσφυγή κατά της ρητής απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεώς της.
- 8 Δεν αμφισβητείται ότι ο Διευθυντής Προσωπικού ζήτησε στη συνέχεια πολλές φορές από την προσφεύγουσα να δώσει τη διεύθυνσή της στη διοίκηση, επ' απειλή κινήσεως πειθαρχικής διαδικασίας. Κατόπιν της επανειλημμένης αρνήσεως παροχής σχετικής πληροφορίας, κινήθηκε πειθαρχική διαδικασία κατά της Campogrande, η οποία κατέληξε στις 13 Φεβρουαρίου 1991 στην επιβολή της ποινής της επιπλήξεως, την οποία προβλέπει το άρθρο 86, παράγραφος 2, περίπτωση β', του ΚΥΚ.
- 9 Με έγγραφο της 15ης Απριλίου 1991 η προσφεύγουσα άσκησε διοικητική ένσταση κατά της πειθαρχικής ποινής που της επιβλήθηκε. Η ένσταση αυτή αποτέλεσε αντικείμενο σιωπηρής απορρίψεως εκ μέρους της Επιτροπής, η οποία επιβεβαιώθηκε με ρητή απορριπτική απόφαση της 30ής Οκτωβρίου 1991, που κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 11 Νοεμβρίου 1991.

- 10 Υπό τις περιστάσεις αυτές η προσφεύγουσα άσκησε, με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στις 15 Νοεμβρίου 1991, την παρούσα προσφυγή.
- 11 Η έγγραφη διαδικασία περατώθηκε στις 26 Ιουνίου 1992 με την κατάθεση υπομνήματος ανταπαντήσεως της Επιτροπής· οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 21ης Οκτωβρίου 1992. Κατά τη συνεδρίαση αυτή εμφανίστηκε αυτοπροσώπως η Campogrande, υπό τις προϋποθέσεις που προβλέουν τα άρθρα 65, περίπτωση α', και 66 του Κανονισμού Διαδικασίας.

Αιτήματα των διαδίκων

- 12 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή διότι ασκήθηκε σύμφωνα με τους ισχύοντες κανόνες·
 - να ακυρώσει τη σιωπηρή απόφαση απορρίψεως από την καθής της από 15ης Απριλίου 1991 διοικητικής ενστάσεώς της και
 - να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.
- 13 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·
 - να κρίνει ως προς τα δικαστικά έξοδα κατά νόμο.

Επί της ουσίας

- 14 Η προσφεύγουσα προέβαλε αρχικά έξι λόγους προς στήριξη της προσφυγής της, η οποία, όπως δέχεται το καθού η προσφυγή όργανο, πρέπει να λογιστεί ως στρεφόμενη κατά της αρχικής απόφασης της 13ης Φεβρουαρίου 1991, μαζί με τη σιωπηρή και ρητή απόφαση απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει πρώτον ότι η προσβαλλομένη απόφαση πάσχει διαδικαστική πλημμέλεια· δεύτερον, ισχυρίζεται ότι η προσβαλλομένη απόφαση στερείται αιτιολογίας· τρίτον, θεωρεί ότι η προσβαλλομένη απόφαση στηρίζεται σε πραγματική πλάνη· τέταρτον, υποστηρίζει ότι η πειθαρχική ποινή που της επιβλήθηκε στερείται νομικής βάσεως· πέμπτον, προβάλλει αντίφαση μεταξύ της συμφωνίας και του πρωτοκόλλου· έκτον, τέλος, υποστηρίζει ότι η προσβαλλομένη απόφαση παραβιάζει το πρωτόκολλο και προσβάλλει τον σεβασμό της ιδιωτικής της ζωής.
- 15 Η προσφεύγουσα παρατήθηκε ρητά, κατά την προφορική διαδικασία, από τους λόγους περί διαδικαστικής πλημμελείας, ελλείψεως αιτιολογίας, και προβολής του σεβασμού της ιδιωτικής ζωής.

— *Επί του λόγου περί πραγματικής πλάνης*

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 16 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η αιτιολογία περί μη γνωστοποιήσεως στην καθής της τωρινής ιδιωτικής της διεύθυνσεως δεν στηρίζεται στα πράγματα, διότι τέτοια γνωστοποίηση πραγματοποιήθηκε δύο φορές, το 1982 και το 1984. Πέραν του ότι ούτε το άρθρο 55 του ΚΥΚ, στο οποίο αναφέρεται η πειθαρχική ποινή, ούτε καμιά άλλη διάταξη του ΚΥΚ δεν επιβάλλει στους υπαλλήλους να γνωστοποιούν την ιδιωτική τους διεύθυνση στο όργανο στο οποίο υπάγονται, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, σε κάθε περίπτωση, γνωστοποιούσε κανονικά στην Επιτροπή την ιδιωτική της διεύθυνση. Η τελευταία γνωστοποίηση έγινε στις 5 Ιουνίου 1984, ημερομηνία κατά την οποία η προσφεύγουσα γνωστοποίησε στην Επιτροπή τη διεύθυνση στην οποία κατοικεί από τότε. Κατόπιν αυτού, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι δεν μπορεί να της προσαφθεί καμιά παράβαση του άρθρου 55 του ΚΥΚ. Μετά την ημερομηνία αυτή, από την εμπλοκή της σε μια αστική διαφορά συνδεδεμένη, κατ' αυτήν, με τη διαβίβαση εκ μέρους της Επιτροπής της ιδιωτικής της διεύθυνσεως στις βελγικές αρχές, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι είναι πρόθυμη να γνωστοποιήσει τη διεύθυνσή της στην καθής, υπό την προϋπόθεση ότι η τελευταία θα της εγγυηθεί ότι η πληροφορία αυτή δεν θα διαβιβαστεί στις βελγικές αρχές.

- 17 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ουδέποτε έλαβε την υποτιθέμενη επιστολή της 5ης Ιουλίου 1984, η οποία εμφανίζεται υπό συγκεκαλυμμένη μορφή στο παράρτημα ΙΧ της προσφυγής, με την οποία η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι γνωστοποίησε στην καθής την τωρινή της διεύθυνση. Κατά την καθής, η τελευταία ιδιωτική διεύθυνση της προσφεύγουσας της είχε γνωστοποιηθεί το 1979 και δεν αντιστοιχούσε στην τωρινή της διεύθυνση. Η Επιτροπή προσθέτει ότι αν, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, είχε ήδη δώσει στο παρελθόν τη νέα της διεύθυνση στη διοίκηση, τίποτε δεν θα την εμπόδιζε να το πράξει εκ νέου κατά τη διάρκεια της πειθαρχικής διαδικασίας, οπότε η σχετική δίωξη θα ετίθετο στο αρχείο. Αντιθέτως, αν δεν έχουν έτσι τα πράγματα, όπως εκτιμά η Επιτροπή, η άρνηση αυτή της προσφεύγουσας αποτελεί ασφαλώς πειθαρχικό παράπτωμα εκ μέρους της.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 18 Σχετικά με τον πρώτο αυτό λόγο ακυρώσεως, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, ναί μεν υποστηρίζει η προσφεύγουσα ότι γνωστοποίησε δύο φορές, το 1982 και το 1984, την ιδιωτική της διεύθυνση στην καθής, ο ισχυρισμός όμως αυτός δεν στηρίζεται σε κανένα στοιχείο του φακέλου, διότι η φερομένη επιστολή της 5ης Ιουνίου 1984, η οποία επισυνάπτεται ως παράρτημα ΙΧ στην προσφυγή, που η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ουδέποτε έλαβε, στερείται οποιασδήποτε ιεραρχικής θεωρήσεως αλλά και δεν εσάλη συστημένη. Κατόπιν αυτού, το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να δεχθεί ως απόδειξη το στοιχείο αυτό, το οποίο δεν αμφισβητείται ότι δεν περιλαμβάνεται στον ατομικό φάκελο της προσφεύγουσας και του οποίου η ημερομηνία καταρτίσεως δεν μπορεί να διαπιστωθεί με βεβαιότητα. Εξάλλου, και σε κάθε περίπτωση, η προσφεύγουσα δέχθηκε, τόσο κατά την έγγραφη διαδικασία όσο και κατά την εξέτασή της από το Πρωτοδικείο, ότι αρνήθηκε επανειλημμένως να γνωστοποιήσει την ιδιωτική της διεύθυνση μετά την ημερομηνία αυτή και ειδικότερα μετά την ανακοίνωση της Επιτροπής της 9ης Δεκεμβρίου 1987, που έπεται της υπογραφής, στις 9 Απριλίου 1987, της συμφωνίας που συνήφθη μεταξύ των κοινοτικών οργάνων και του Βασιλείου του Βελγίου. Έχει άλλωστε επαρκώς αποδειχθεί από την έγγραφη και την προφορική διαδικασία, ιδίως από την εξέταση της προσφεύγουσας, ότι η τελευταία εξάρτησε επισήμως τη γνωστοποίηση αυτή από δέσμευση της Επιτροπής να αρνηθεί να διαβιβάσει στις βελγικές αρχές την πληροφορία που έλαβε κατ' αυτόν τον τρόπο. Υπό τις περιστάσεις αυτές, η προσφεύγουσα σε κάθε περίπτωση αβασίμως υποστηρίζει ότι η προσβαλλομένη απόφαση στηρίζεται σε αντικειμενικά ανακριβή περιστατικά.

- 19 Επομένως, ο πρώτος λόγος πρέπει να απορριφθεί.

— *Επί του λόγου ακυρώσεως περί ελλείψεως νόμιμης βάσης της πειθαρχικής ποινής*

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 20 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι ελλείπει η μοναδική νόμιμη βάση που μπορούσε να δικαιολογήσει την επιβληθείσα ποινή της επιπλήξεως δηλαδή το άρθρο 55 του ΚΥΚ, αποκλεισμένου του πρωτοκόλλου και της συμφωνίας, αφού, αφενός μεν, καμία από τις διατάξεις αυτές δεν επιβάλλει στους υπαλλήλους να δίδουν την ιδιωτική τους διεύθυνση στο όργανο όπου υπηρετούν, αφετέρου δε, ουδέποτε εκδόθηκαν οι διατάξεις εφαρμογής στις οποίες παραπέμπει το τρίτο εδάφιο του εν λόγω άρθρου. Τέλος, σύμφωνα με το πρώτο εδάφιο του άρθρου αυτού, η προσφεύγουσα ήταν πάντα, ανά πάση στιγμή, στη διάθεση της Επιτροπής.
- 21 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επικουρικά ότι το γεγονός ότι δεν συμπλήρωσε το ερωτηματολόγιο που ήταν προσαρτημένο στην ανακοίνωση της 9ης Δεκεμβρίου 1987, που έστειλε η καθής στους μονίμους, εκτάκτους και επικουρικούς υπαλλήλους που υπηρετούσαν στο Βέλγιο, δεν μπορούσε επίσης να στοιχειοθετήσει παράβαση του ΚΥΚ, αφού η ανακοίνωση αυτή δεν επέβαλε καμία υποχρέωση και δεν συνιστούσε ούτε διάταξη του ΚΥΚ ούτε διάταξη εφαρμογής του.
- 22 Η Επιτροπή θεωρεί αβάσιμο τον λόγο αυτό. Πράγματι, κατά την καθής, η επίμονη άρνηση της προσφεύγουσας να γνωστοποιήσει στη διοικητική αρχή την ιδιωτική της διεύθυνση συνιστά ασφαλώς παράβαση του ΚΥΚ, ιδίως δε του άρθρου 55, διάταξη από την οποία προκύπτει λογικά ότι η διοίκηση πρέπει να είναι σε θέση να έρθει σε επαφή ανά πάση στιγμή με τους υπαλλήλους της και κατά συνέπεια να πρέπει να γνωρίζει την ιδιωτική τους διεύθυνση. Η παράβαση αυτή του άρθρου 55 του ΚΥΚ είναι ακόμη πιο βαριά αφού η πληροφορία αυτή πρέπει να ανακοινώνεται στο Βασίλειο του Βελγίου, τόσο κατ' εφαρμογή του άρθρου 16, δεύτερο εδάφιο, του πρωτοκόλλου, όσο και δυνάμει της συμφωνίας, οπότε η άρνηση της προσφεύγουσας αποτελούσε την αιτία παραλείψεως της Επιτροπής όσον αφορά την τήρηση των υποχρεώσεών της έναντι του Βασιλείου του Βελγίου. Η επίμονη αυτή άρνηση δικαιολογεί την ποινή της επιπλήξεως, η οποία επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα στις 13 Φεβρουαρίου 1991, κατ' εφαρμογή του άρθρου 86, παράγραφος 2, περίπτωση β', του ΚΥΚ.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 23 Η πέμπτη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως της 13ης Φεβρουαρίου 1991, που επέβαλε στην προσφεύγουσα την ποινή της επιπλήξεως, έχει ως εξής: «Επειδή η διοίκηση εκτιμά (...) ότι η άρνηση της Anna Maria Camprogrande να της παράσχει πληροφορία σχετικά με την ιδιωτική της διεύθυνση συνιστά παράβαση των υποχρεώσεων των υπαλλήλων, ιδίως εκείνης που απορρέει από το άρθρο 55 του ΚΥΚ».
- 24 Το άρθρο 55 του ΚΥΚ στο οποίο αναφέρεται η απόφαση συντίθεται από τρία εδάφια. Το πρώτο εδάφιο ορίζει ότι «οι εν ενεργεία υπάλληλοι είναι διαρκώς στη διάθεση του οργάνου στο οποίο ανήκουν». Το δεύτερο εδάφιο καθορίζει την εβδομαδιαία διάρκεια της εργασίας. Σύμφωνα τέλος με το τρίτο εδάφιο: «εξάλλου, λόγω υπηρεσιακών αναγκών ή απαιτήσεων των κανόνων ασφαλείας της εργασίας, ο υπάλληλος μπορεί, πέραν της κανονικής διάρκειας εργασίας, να υποχρεωθεί να τελεί στη διάθεση του οργάνου στον τόπο εργασίας ή στην κατοικία του. Το όργανο καθορίζει τις λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος εδαφίου κατόπιν διαβουλεύσεως με την επιτροπή προσωπικού του».
- 25 Το Πρωτοδικείο εκτιμά ασφαλώς, όπως δέχονται άλλωστε και οι διάδικοι, ότι η έναρξη ισχύος του τρίτου εδαφίου του άρθρου 55 του ΚΥΚ εξαρτάται από την έκδοση διατάξεων εφαρμογής στις οποίες παραπέμπει αυτό το εδάφιο, εφόσον θεσπίζει διατάξεις που δεν είναι αρκετά σαφείς και ανεπιφύλακτες. Αντιθέτως, το πράγμα διαφέρει όσον αφορά το πρώτο εδάφιο του ίδιου άρθρου, του οποίου η έναρξη ισχύος δεν εξαρτάται από την έκδοση καμιάς διατάξεως εφαρμογής και το οποίο μπορεί να αντιταχθεί στους υπαλλήλους, έναντι των οποίων δημιουργεί επαρκώς ακριβή υποχρέωση.
- 26 Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, αντίθετα απ' ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η ανακοίνωση της 9ης Δεκεμβρίου 1987 που έστειλε η καθής στους μονίμους, εκτάκτους και επικουρικούς υπαλλήλους που υπηρετούσαν στο Βέλγιο έχει επαρκή νομική βάση στο άρθρο 55, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, του οποίου η αποτελεσματική εφαρμογή προϋποθέτει ότι η διοικητική αρχή διαθέτει πληροφορίες που της επιτρέπουν, ανά πάσα στιγμή, να έρθει σε επαφή με τους υπαλλήλους της στην ιδιωτική τους διεύθυνση. Επιπλέον, το σύνολο των αρχών που διέπουν τις σχέσεις μεταξύ εργοδοτών και μισθωτών και η κοινή λογική απαιτούν να είναι γνωστή η διεύθυνση του μισθωτού στον εργοδότη. Επομένως, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η προσφεύγουσα, αρνούμενη

να γνωστοποιήσει την ιδιωτική της διεύθυνση, αδυνατεί όντως να βρίσκεται ανά πάσα στιγμή στη διάθεση του οργάνου και ότι η συμπεριφορά αυτή αποτελεί παράβαση, εκ μέρους της, των υποχρεώσεων που απορρέουν από τον ΚΥΚ.

- 27 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος, ότι η πειθαρχική ποινή δεν βρίσκει επαρκές νόμιμο έρεισμα στο άρθρο 55 του ΚΥΚ, πρέπει επίσης να απορριφθεί.

— *Επί του λόγου ακυρώσεως περί αντιφάσεως μεταξύ της συμφωνίας και του πρωτοκόλλου*

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 28 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ήταν πρόθυμη να γνωστοποιήσει την ιδιωτική της διεύθυνση στο κοινοτικό όργανο, υπό την επιφύλαξη ότι θα την εξασφάλιζε ότι δεν θα εγγραφόταν στα μητρώα του πληθυσμού του Βασιλείου το Βελγίου. Υποστηρίζει ότι η συμφωνία, προβλέποντας ότι το επώνυμο και τα ονόματα, ο τόπος και η ημερομηνία γεννήσεως, το φύλο, η ιθαγένεια, η κύρια κατοικία, η προσωπική κατάσταση, η σύνθεση του νοικοκυριού και η ημερομηνία αγαλήψεως υπηρεσίας στο Βέλγιο των κοινοτικών υπαλλήλων γνωστοποιούνται δύο φορές ετησίως στις βελγικές αρχές, υπερβαίνει τις υποχρεώσεις που επιβάλλονται στην Επιτροπή από τις διατάξεις του άρθρου 16 του πρωτοκόλλου.
- 29 Εξάλλου, κατά την προσφεύγουσα, η συμφωνία, όπως εφαρμόστηκε από τις βελγικές αρχές, αντικαθιστούσε τις διατυπώσεις καταχωρίσεως των αλλοδαπών, που προβλέπονται από το άρθρο 3 του βασιλικού διατάγματος της 1ης Απριλίου 1960 που ρυθμίζει την τήρηση μητρώων του πληθυσμού. Έτσι, όχι μόνο δεν εφαρμόζεται πλέον το άρθρο 12, περίπτωση β', του πρωτοκόλλου, αλλά αντικαθίσταται με τη συμφωνία, η οποία υποχρεώνει την Επιτροπή να παρέχει στη Βελγική Κυβέρνηση πληροφορίες πολύ πιο εκτεταμένες από εκείνες που ήταν υποχρεωμένη να παρέχει προηγουμένως, κατ' εφαρμογή του άρθρου 16, δεύτερο εδάφιο, του πρωτοκόλλου.
- 30 Η ερμηνεία αυτή ενισχύεται, αφενός μεν, από μια εγκύκλιο του Υπουργού Εσωτερικών και βελγικής Δημοσίας Διοικήσεως, της 17ης Ιανουαρίου 1987, η

οποία ορίζει ότι οι μόνιμοι υπάλληλοι και μη μόνιμοι υπάλληλοι των κοινοτικών οργάνων θα εμφανίζονται στο εξής στα μητρώα του πληθυσμού του δήμου της κύριας κατοικίας τους και ότι η μνεία αυτή θα παράγει τα ίδια αποτελέσματα όπως η εγγραφή, αφετέρου δε, από μια εγκύκλιο της 13ης Μαρτίου 1989, κατά την οποία οι υπάλληλοι των οργάνων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων εμφανίζονται στα μητρώα του πληθυσμού του δήμου της κύριας κατοικίας τους, και ότι η μνεία αυτή ισοδυναμεί με εγγραφή στα μητρώα του πληθυσμού. Κατόπιν αυτής της ερμηνείας της συμφωνίας, διαπιστώθηκε ότι οι υπάλληλοι των Κοινοτήτων είναι εγγεγραμμένοι στο εθνικό μητρώο των φυσικών προσώπων, λόγω των βελγικών νομοθετικών διατάξεων περί του μητρώου αυτού οι οποίες προβλέπουν ότι στο εθνικό μητρώο εγγράφονται «τα πρόσωπα που είναι εγγεγραμμένα στο μητρώο του πληθυσμού και στο μητρώο των αλλοδαπών που τηρούνται στους δήμους».

31 Η προσφεύγουσα επικαλείται την απόφαση της 18ης Μαρτίου 1986, 85/85, Επιτροπή κατά Βελγίου (Συλλογή 1986, σ. 1149), με την οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι αντίκειται στο άρθρο 12, περίπτωση β', του πρωτοκόλλου κάθε μέτρο που έχει ως αποτέλεσμα να εξαναγκάζονται οι μόνιμοι και οι μη μόνιμοι υπάλληλοι των Κοινοτήτων να ζητούν την εγγραφή τους στο μητρώο του πληθυσμού. Κατά μείζονα λόγο αυτό ισχύει όταν η εγγραφή αυτή γίνεται αυτεπαγγέλτως. Έτσι, η ερμηνεία και η εφαρμογή της συμφωνίας τόσο από τον Υπουργό Εσωτερικών και βελγικής Δημοσίας Διοικήσεως όσο και από τους δήμους ή από το ίδιο το καθού η προσφυγή όργανο αντίκειται στις διατάξεις του άρθρου 12 του πρωτοκόλλου. Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα βασιμώς αρνείται να παράσχει τις πληροφορίες που ζητεί η καθής.

32 Τέλος, η προσφεύγουσα επικαλείται μια απόφαση της 11ης Οκτωβρίου 1991 της Συμβουλευτικής Επιτροπής για την προστασία της ιδιωτικής ζωής, η οποία έκρινε παράνομη την εγγραφή των υπαλλήλων των Κοινοτήτων στο εθνικό μητρώο και δέχθηκε ότι ο Υπουργός Εσωτερικών και Δημοσίας Διοικήσεως, προβλέποντας ότι η μνεία των κοινοτικών υπαλλήλων στο μητρώο του πληθυσμού ισοδυναμεί με εγγραφή των υπαλλήλων αυτών στο μητρώο, υπερέβη την εξουσία του.

33 Κατά την Επιτροπή, τα προνόμια και οι ασυλίες που εξασφαλίζει το πρωτόκολλο, το οποίο, ως παράρτημα της Συνθήκης Συγχωνεύσεως, έχει ισότιμη ισχύ με την ίδια τη Συνθήκη, υφίστανται, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστη-

ρίου, προς τον σκοπό αποφυγής παρεμβολής εμποδίων στη λειτουργία και στην ανεξαρτησία των Κοινοτήτων (Διάταξη του Δικαστηρίου της 13ης Ιουλίου 1990, C-2/88, Zwartfeld κ.λπ., Συλλογή 1990, σ. I-3365). Η συμφωνία συνήφθη βάσει του άρθρου 19 του πρωτοκόλλου για να τεθεί τέρμα σε διαφορά υφιστάμενη με ορισμένους βελγικούς δήμους. Η συμφωνία συνάδει προς το άρθρο 12, περίπτωση β', του πρωτοκόλλου, του οποίου ο λόγος υπέρξεως συνίσταται στο να εξασφαλίζεται χωρίς εμπόδια η εκτέλεση των καθηκόντων του προσωπικού των Κοινοτήτων (βλ. τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα VerLoren van Themaat στην απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Μαρτίου 1986 που αναφέρθηκε πιο πάνω), σεβόμενη απολύτως το πνεύμα του άρθρου 18, πρώτο εδάφιο, του πρωτοκόλλου.

- 34 Η Επιτροπή τονίζει ότι η συμφωνία προβλέπει στο πρώτο της άρθρο την κοινοποίηση, δύο φορές ετησίως, στον Υπουργό Εξωτερικών Υποθέσεων και Συνεργασίας στην ανάπτυξη, ορισμένων προσωπικών πληροφοριών και ότι το άρθρο του 4 ορίζει ότι ο υπουργός, όταν αποκτήσει αυτές τις πληροφορίες, ενημερώνει σχετικά τους οικείους δήμους. Οι τελευταίοι μνημονεύουν τις πληροφορίες αυτές στα μητρώα του πληθυσμού. Η μνεία αυτή ισοδυναμεί, από άποψη αποτελεσμάτων, με εγγραφή στο μητρώο του πληθυσμού, υπό ειδική κωδικοποίηση που φέρει τον τίτλο «πρωτόκολλο ΕΟΚ». Από την ανάλυση των διατάξεων αυτών η Επιτροπή συνάγει ότι η συμφωνία, της οποίας η αιτιολογική έκθεση αναφέρεται εξάλλου ρητά στα άρθρα 16 και 19 του πρωτοκόλλου, απλώς ρυθμίζει ένα σύστημα ανακοινώσεως ορισμένων πληροφοριών στις βελγικές αρχές, τηρώντας το άρθρο 16, δεύτερο εδάφιο, του πρωτοκόλλου και σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, η οποία ανεγνώρισε την «αρμοδιότητα των κρατών μελών όσον αφορά τα μέτρα εξασφάλισης της ακριβούς γνώσεως, από τις εθνικές αρχές, των κινήσεων του πληθυσμού στο έδαφός τους» (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιουλίου 1976, 118/75, Watson, Συλλογή τόμος 1976, σ. 425).

- 35 Εξάλλου, το γεγονός ότι η μνεία στα δημοτικά μητρώα παράγει τα ίδια αποτελέσματα με την εγγραφή στα εν λόγω μητρώα ουδόλως επιτρέπει τον χαρακτηρισμό της ως διατυπώσεως εγγραφής στο μητρώο του πληθυσμού, από την οποία εξαιρούνται οι υπάλληλοι των Κοινοτήτων δυνάμει του άρθρου 12, περίπτωση β', του πρωτοκόλλου. Η συμφωνία έχει μόνον ως σκοπό να απαλλάσσει τους κοινοτικούς υπαλλήλους από την υποχρέωση να ζητούν την εγγραφή τους στα μητρώα του πληθυσμού, απαλλάσσοντάς τους συγχρόνως από τις ποικίλες ενοχλήσεις που απορρέουν από αυτή την έλλειψη εγγραφής. Το γεγονός ότι οι υπουργικές εγκύκλιοι ανέφεραν ότι η μνεία που προκύπτει από τη συμφωνία παράγει τα ίδια αποτελέσματα με την εγγραφή στο μητρώο δεν αλλάζει κατά τίποτε το ότι η απαλλαγή των υπαλλήλων από διατυπώσεις είναι αληθώς παρα-

ματική. Επομένως, η συμφωνία είναι απολύτως σύμφωνη με το άρθρο 12, περίπτωση β', του πρωτοκόλλου, όπως επισήμανε ήδη η Επιτροπή στην προσφεύγουσα με την απάντησή της, στις 11 Απριλίου 1990, σε προηγούμενη διοικητική ένσταση.

36

Επομένως, η απαίτηση της προσφεύγουσας να μη γνωστοποιήσει στην Επιτροπή τις αιτούμενες πληροφορίες παρά μόνο στην περίπτωση που θα είχε την εξασφάλιση ότι οι πληροφορίες αυτές δεν θα διαβιβάζονταν στις βελγικές αρχές δεν μπορούσε να ικανοποιηθεί, αφού η καθής δεν μπορούσε να κάνει δεκτή τέτοια απαίτηση χωρίς αυτή η ίδια να παραβιάσει τις δικές της υποχρεώσεις, όπως απορρέουν τόσο από το άρθρο 16 του πρωτοκόλλου όσο και από το άρθρο 1 της συμφωνίας. Υπό τις περιστάσεις αυτές, δικαίως η πειθαρχική αρχή, ενόψει της επίμονης αρνήσεως της προσφεύγουσας να γνωστοποιήσει τις αιτούμενες πληροφορίες, επέβαλε σ' αυτήν την ποινή της επιπλήξεως, η οποία στηρίζεται κυρίως στη μη τήρηση των υποχρεώσεων που της επιβάλλει το άρθρο 55 του ΚΥΚ.

37

Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν η συμφωνία φαινόταν αντίθετη προς το άρθρο 12, περίπτωση β', του πρωτοκόλλου — πράγμα που δεν συμβαίνει —, δεν απόκειται, κατά την Επιτροπή, στην προσφεύγουσα να αρνηθεί να εκτελέσει τις διατάξεις της, αφού τα προνόμια και οι ασυλίες που εξασφαλίζει το πρωτόκολλο υπάρχουν προς το αποκλειστικό συμφέρον των Κοινοτήτων. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, οι υπάλληλοι δεν έχουν ίδιο συμφέρον να υπερασπίσουν και επομένως δεν έχουν έννομο συμφέρον για άσκηση προσφυγής. Αυτό προκύπτει από την προαναφερθείσα απόφαση της 18ης Μαρτίου 1986, με την οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι ο υπάλληλος δεν μπορεί να παραιτηθεί από προνόμια των οποίων δεν είναι δικαιούχος. Υπό την έννοια αυτή η προσφεύγουσα παρέβη, σε κάθε περίπτωση, τις υποχρεώσεις της από τον ΚΥΚ. Πράγματι, αν έκρινε ότι η συμφωνία ήταν αντίθετη προς το πρωτόκολλο, έπρεπε να ενεργήσει σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 21 και 23 του ΚΥΚ. Μη τηρώντας τη διαδικασία που προβλέπουν αυτές οι δύο διατάξεις, η προσφεύγουσα παρέβη οπωσδήποτε τις υποχρεώσεις που υπέχει από τον ΚΥΚ. Ορθώς επομένως της επιβλήθηκε η ποινή της επιπλήξεως.

38

Όσον αφορά την απόφαση της συμβουλευτικής επιτροπής για την προστασία της ιδιωτικής ζωής που επικαλείται η προσφεύγουσα, η Επιτροπή τονίζει ότι η αρχή αυτή διευκρίνισε, στις αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεώς της, ότι δεν εκφράζει γνώμη ούτε «επί του ζητήματος αν είναι νόμιμη καθαυτή η μνεία του

παραπονούμενου και των μελών της οικογενείας του στα μητρώα του πληθυσμού, δηλαδή παρά τις συνέπειες που απορρέουν εντεύθεν σε σχέση με το εθνικό μητρώο», ούτε «επί του ζητήματος αν η αρμόδια αρχή, δηλαδή ο νομοθέτης, μπορούσε να ορίσει ότι οι υπάλληλοι των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων πληρούν τις προϋποθέσεις εγγραφής στα μητρώα του πληθυσμού ή τις προϋποθέσεις μνείας ισότιμης προς εγγραφή, χωρίς να παραβιάσουν το πρωτόκολλο περί των προνομίων και των ασυλιών των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων». Η απόφαση αυτή δεν είναι επομένως κρίσιμη για τη λύση της παρούσας διαφοράς.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

39 Για να κριθεί ο τρίτος λόγος ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα, περί αντιφάσεως μεταξύ του πρωτοκόλλου και της συμφωνίας, πρέπει να παρατηρηθεί προεισαγωγικώς, αφενός μεν, ότι η διαφορά δεν αφορά παρά μόνον τη γνωστοποίηση της ιδιωτικής διευθύνσεως της προσφεύγουσας στην Επιτροπή, αφετέρου δε, ότι το όργανο αυτό ζήτησε επανειλημμένως από την προσφεύγουσα να της γνωστοποιήσει την πληροφορία αυτή, είτε βάσει μόνον των διατάξεων του άρθρου 55 του ΚΥΚ, ιδίως με την απάντησή της σε προηγούμενη διοικητική ένσταση (βλ. σκέψη 7), είτε δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων του άρθρου 16 του πρωτοκόλλου και του άρθρου 1 της συμφωνίας. Το Πρωτοδικείο έχει ήδη τονίσει (βλ. σκέψη 26) ότι η άρνηση γνωστοποίησης της διευθύνσεώς της στο όργανο συνιστά παράβαση των υποχρεώσεων που προβλέπει το άρθρο 55 του ΚΥΚ, οι οποίες αφορούν μόνο την εσωτερική λειτουργία της Επιτροπής και όχι τα προβλήματα σχετικά με τη γνωστοποίηση από την Επιτροπή των διευθύνσεων των μονίμων και μη μονίμων υπαλλήλων στις εθνικές αρχές των ενδιαφερομένων κρατών μελών. Κατόπιν αυτού, ο παρών λόγος ακυρώσεως, και αν ακόμη θεωρηθεί βάσιμος, δεν μπορεί από μόνος του να επιφέρει αναγκαστικά την ακύρωση της επιβληθείσας πειθαρχικής ποινής. Πάντως, δεδομένου ότι η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως στηρίζεται, τουλάχιστον εν μέρει, επί της δυνατότητας εφαρμογής της συμφωνίας στην κατάσταση της προσφεύγουσας, το Πρωτοδικείο πρέπει να απαντήσει στα επιχειρήματα που προβάλλονται προς στήριξη του λόγου αυτού.

40 Η προσφεύγουσα προβάλλει κυρίως τρία επιχειρήματα προς στήριξη αυτού του λόγου ακυρώσεως: αντίφαση μεταξύ του πρωτοκόλλου και της συμφωνίας ως προς τις πληροφορίες που πρέπει να γνωστοποιεί η Επιτροπή στα κράτη μέλη, αντίφαση μεταξύ του πρωτοκόλλου και της συμφωνίας όσον αφορά τους τελικούς αποδέκτες αυτών των πληροφοριών και παραβίαση του πρωτοκόλλου, η οποία απορρέει από παράνομη ερμηνεία στην οποία προέβησαν οι βελγικές αρχές.

- 41 Το Πρωτοδικείο τονίζει καταρχάς ότι, όπως συνάγεται από τις προαναφερθείσες διατάξεις του άρθρου 16, δεύτερο εδάφιο, του πρωτοκόλλου και του άρθρου 1 της συμφωνίας, αμφότερες οι διατάξεις αυτές προβλέπουν τη γνωστοποίηση στις βελγικές αρχές από την Επιτροπή της ιδιωτικής διεύθυνσας των μονίμων και μη μονίμων υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Οι διατάξεις αυτές δεν περιέχουν επομένως καμία αντίφαση.
- 42 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει, δεύτερον, ότι το πρωτόκολλο χορηγεί, προς το αποκλειστικό συμφέρον των Κοινοτήτων, ορισμένα προνόμια στους υπαλλήλους τους και ότι τα προνόμια και οι ασυλίες που παρέχει «έχουν μόνον λειτουργικό χαρακτήρα διότι αποβλέπουν στην αποφυγή παρακαλώσεων στη λειτουργία και στην ανεξαρτησία των Κοινοτήτων» (διατάξεις του Δικαστηρίου της 11ης Απριλίου 1989, 1/88 SA, *Générale de Banque*, Συλλογή 1989, σ. 857, σκέψη 9, και της 13ης Ιουλίου 1990, *Zwartveld κ.λπ.*, προαναφερθείσα, σκέψεις 19 και 20). Δεν έχει επομένως ούτε ως σκοπό ούτε ως αποτέλεσμα να στερήσει τα κράτη μέλη από τη δυνατότητα, που τους έχει ρητά αναγνωρίσει η απόφαση της 7ης Ιουλίου 1976, *Watson*, που αναφέρθηκε πιο πάνω, να είναι σε θέση να γνωρίζουν, ανά πάση στιγμή, τις κινήσεις του πληθυσμού του εδάφους τους. Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα δεν μπορεί επίσης να υποστηρίξει βασιμώς ότι οι συλλεγείσες πληροφορίες όσον αφορά την ιδιωτική της διεύθυνση, μοναδικό στοιχείο της διαφοράς στην προκειμένη υπόθεση, βάσει του πρωτοκόλλου, από τις βελγικές αρχές, σε εκτέλεση της συμφωνίας, δεν μπορούν να διαβιβαστούν σε άλλους δημόσιους οργανισμούς, ιδίως δε στους δήμους κατοικίας των υπαλλήλων, υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 19 του πρωτοκόλλου και για τον σκοπό μόνο να μπορούν οι δημόσιες αρχές του Βασιλείου του Βελγίου να είναι σε θέση να γνωρίζουν τις κινήσεις του πληθυσμού στο έδαφός τους. Πράγματι, στην αρμοδιότητα των κρατών μελών υπάγεται ο καθορισμός των αρχών που είναι επιφορτισμένες με αυτό το έργο δημοσίας υπηρεσίας. Κατόπιν αυτού, το άρθρο 4 της προαναφερθείσας συμφωνίας, προβλέποντας ότι ο υπουργός διαβιβάζει στους ενδιαφερομένους δήμους τις διευθύνσεις των μονίμων και μη μονίμων υπαλλήλων των Κοινοτήτων, δεν παραβιάζει τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 12, περίπτωση β', 16, 18 και 19 του πρωτοκόλλου.
- 43 Τρίτον, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι το επιχείρημα της προσφεύγουσας κατά το οποίο, λόγω της ερμηνείας της συμφωνίας από τις βελγικές αρχές, η συμφωνία αυτή αντικαθιστά, για τους κοινοτικούς υπαλλήλους, τις διατυπώσεις εγγραφής στο μητρώο των αλλοδαπών, ενώ οι υπάλληλοι, δυνάμει του άρθρου 12, περίπτωση β', του πρωτοκόλλου, εξαιρούνται της διατυπώσεως αυτής, είναι αλυσιτελής. Πράγματι, στο πλαίσιο του ελέγχου της νομιμότητας της προσβαλλομένης αποφάσεως της Επιτροπής, στον οποίο προβαίνει ο κοινοτικός δικαστής

υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 179 της Συνθήκης, δεν υπάγεται στην αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου να κρίνει την εγκυρότητα της ερμηνείας των διατάξεων της συμφωνίας από τις βελγικές αρχές. Έργο του Πρωτοδικείου είναι μόνον, αφενός μεν, να εξακριβώσει ότι η πειθαρχική ποινή που της επιβλήθηκε βρίσκει επαρκή νόμιμη βάση στον ΚΥΚ, ειδικότερα δε, όπως εκτέθηκε πιο πάνω, στο άρθρο 55 του ΚΥΚ, αφετέρου δε, να βεβαιωθεί ότι, απαιτώντας, για την εφαρμογή συγχρόνως του πρωτοκόλλου και του άρθρου 55 του ΚΥΚ, τη γνωστοποίηση, υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπει η συμφωνία, της ιδιωτικής διεύθυνσής της προσφεύγουσας, το καθής η προσφυγή όργανο δεν παραβίασε ούτε το πρωτόκολλο ούτε τον ΚΥΚ. Αφού αποδείχθηκε ότι η προσφεύγουσα αρνήθηκε επανειλημμένως να γνωστοποιήσει την ιδιωτική της διεύθυνση, εκτός από την περίπτωση που η Επιτροπή θα ανελάμβανε την υποχρέωση να μην ανακοινώσει την πληροφορία αυτή στις βελγικές αρχές, και ότι στο σκεπτικό της πειθαρχικής ποινής διευκρινίζεται ορθώς ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να δώσει στην προσφεύγουσα τέτοια εγγύηση, που θα ήταν αντίθετη συγχρόνως στο άρθρο 16 του πρωτοκόλλου και στο άρθρο 1 της συμφωνίας, η απόφαση της Επιτροπής με την οποία επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα η πειθαρχική ποινή δεν ενέχει καμία νομική πλάνη. Όπως υποστηρίζει ορθώς η Επιτροπή, στην προσφεύγουσα και μόνον απέκλειτο, αν πίστευε ότι τελεί εν δικαίω, να κινήσει τη διαδικασία που προβλέπει το άρθρο 23 του ΚΥΚ.

- 44 Κατά συνέπεια, ο τρίτος λόγος περί δήθεν αντιφάσεως μεταξύ του πρωτοκόλλου και της συμφωνίας πρέπει, σε κάθε περίπτωση, να απορριφθεί.
- 45 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι κανένας από τους τρεις λόγους ακυρώσεως που προέβαλε η προσφεύγουσα δεν είναι βάσιμος και ότι, συνεπώς, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 46 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα όμως με το άρθρο 88, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**

- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.**

Biancarelli

Vesterdorf

García-Valdecasas

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 19 Νοεμβρίου 1992.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

J. Biancarelli